Prologue

“เงินไม่มีความหมายอีก เมื่อคุณไม่มีราคา”

✂ - - - - - - - - - - - - - - - - - -

'ของขวัญเปิดดูในบัญชี'

เอเซียเปิดดูข้อความในโทรศัพท์ก่อนจะกดล็อกหน้าจอ ไม่ได้สนใจอะไร เป็นข้อความแบบเดิมๆ ที่ได้รับทุกครั้งเมื่อถึงวันเกิด เทศกาลสำคัญ หรือโอกาสพิเศษ เป็นของขวัญที่ได้รับนับไม่ถ้วน ใช้เท่าไหร่ก็ไม่หมด

และที่สำคัญ

เขาไม่อยากได้สักเท่าไหร่

แต่ถึงอย่างนั้นก็กดเปิดอินเตอร์เน็ตแบงกิ้งตามมารยาท เมื่อผ่านขั้นตอนการใส่รหัสปลดล็อก ก็ปรากฏเลขหกหลักถูกโอนเข้ามาในบัญชีเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

เขาเลียริมฝีปากล่างที่เริ่มแห้งของตัวเอง ไม่มีแผนจะซื้ออะไร และไม่มีของที่อยากได้ช่วงนี้

ไม่สิ...

ไม่มีมานานมากแล้ว

คิดได้แบบนั้นก็กดปิดโทรศัพท์มือถือ ไม่ทันไรก็มีเสียงแจ้งเตือนข้อความดังขึ้นอีก เขาขมวดคิ้ว หงุดหงิดเล็กน้อยที่ต้องกดเข้ากดออก

'เลื่อนกำหนดกลับ มีอะไรฝากทิ้งไว้'

เขาอ่าน แต่ไม่ได้ตอบ ความจริงก็ไม่นับเป็นการสื่อสาร แค่ช่องทางบอกข่าวให้รับรู้

ชายหนุ่มอายุสิบแปดปีที่ความสูงเพิ่มขึ้นอีกสองเซ็นต์เมื่อปีที่ผ่านมา เหยียดขายาวก่อนจะขยับตัวลุกขึ้น คิดว่าอายุปูนนี้ตัวจะไม่ยืดแล้วเสียอีก ซึ่งเขาก็ไม่ได้อยากสูงกว่านี้แล้วด้วย แค่เท่านี้ก็เกินค่าเฉลี่ยผู้ชายไทยไปมากโข

ลูกชายคนเดียวของบ้านเดินลงจากบันไดมาชั้นล่าง วันเกิดปีนี้เขาอยู่คนเดียว อันที่จริงก็เหมือนทุกๆ ปี เขาจงใจไม่นัดใครในวันสำคัญ เหตุผลไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร

แค่เพราะไม่คิดว่าใครเป็นคนสำคัญ

เหมือนที่ไม่ได้สำคัญกับใคร

Chapter 1

เอเชีย

เอเชีย เป็นทวีปที่ใหญ่และมีประชากรมากที่สุดในโลก
แต่ทำไมเอเชียที่เป็นคน ถึงไม่มีใครเลย

'เอเชีย รัตนพัฒน์พานิชกุล'

เขาไม่ชอบชื่อตัวเองเท่าไหร่ ไม่ชอบพอๆ กับนามสกุล ทั้งที่มันเป็นใบเบิกทางชั้นเยี่ยมสำหรับทุกอย่าง

เอเชียเคาะนิ้วลงที่หน้าขาตัวเองตามจังหวะเพลง รสนิยมทางร้านนับว่าไม่เลว เป็นเพลงสากลนอกกระแสที่ฟังแล้วยอมรับว่าติดหู เขากวาดตามองขวดเหล้าหรูที่ดีที่สุดในร้าน ผู้หญิงสวยใส่รองเท้าส้นสูงแบรนด์เนมส่งยิ้มมาให้ กลิ่นน้ำหอมราคาแพงแต่ไม่ทำให้สบายจมูก

ชายหนุ่มวัยยี่สิบปีย่นหัวคิ้วเล็กน้อย ในหัวคิดไปถึงเตียงนุ่มๆ แล้วเรียบร้อย

ในขณะเดียวกันเขาก็กำลังคิด

คิดว่าจะกลับไปพักผ่อนคนเดียว

หรือจะพาผู้หญิงที่นั่งจ้องเขาอยู่ขึ้นไปห้องข้างบนด้วยดี

แต่วันนี้เขาคงดื่มเยอะไปหน่อย อารมณ์ถึงได้ไม่มาเลยสักนิด คิดแล้วก็ถอนหายใจ หยิบกระเป๋าคาดอกหนังสีดำขึ้นมา หันไปบอกนรุจเพื่อนคนนึงในกลุ่ม

"เดี๋ยวกลับก่อนนะ"

"อ้าว" ฝ่ายคนที่กำลังจะเทเหล้าใส่แก้วหันมาทำหน้าเหวอ "ทำไมกลับเร็วจังวะ"

"อืม" เอเชียครางรับสั้นๆ การอธิบายให้มากความไม่ใช่นิสัย "อยู่กันต่อได้ตามสบายนะ บอกร้านให้ส่งบิลไปเก็บที่บ้านกูเหมือนเดิม"

"โอเค ขอบคุณมากนะครับคุณเอเชีย" นรุจยิ้มรับ ตอบกลับอย่างอารมณ์ดี เป็นธรรมดาเวลาออกมาเที่ยวกับคุณเอเชียของกลุ่ม เพราะหมายความว่าคืนนั้นทุกอย่างฟรี กินดื่มไม่อั้น ไม่เสียเงินสักบาท

เป็นเรื่องปกติที่เอเชียจะเลี้ยงเพื่อน เขาจ่ายทุกอย่างโดยไม่ดูราคา ซื้อทั้งหมดที่พอใจ ควักกระเป๋าสตางค์ยื่นให้โดยไม่ลังเล มีเยอะมากจนใช้คนเดียวไม่หมดอยู่แล้ว จะมีเพิ่มอีกสักสอง สาม สี่ หรือสิบคนมาช่วยกันใช้ก็ไม่ได้ทำให้ขนหน้าแข้งรัตนพัฒน์พานิชกุลร่วงสักเส้นหรอก

เขาเดินออกมาหน้าร้าน บอกคนรับรถแล้วยืนรอไม่นานบีเอ็มสองประตูสีดำก็มาจอดเทียบตรงตีนบันไดทางเข้า เจ้าของรถส่งเงินให้พนักงานโดยไม่มองว่าเป็นกระดาษสีอะไร ก่อนจะสอดตัวเองเข้าไปนั่งที่เบาะหนัง รอจนคนด้านนอกปิดประตูให้ ถึงได้ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดแล้วเคลื่อนรถออกไปเงียบๆ

รถยุโรปคันหรูแล่นผ่านถนนสายยาวย่านใจกลางเมือง เวลานี้รถไม่เยอะเท่าไหร่ เอเชียขับรถไปเรื่อยๆ ไม่ได้เร็วนัก ดีที่กลับก่อนเวลาตั้งด่าน เขาขี้เกียจวุ่นวายกับการเคลียร์เรื่องเป่าแอลกอฮอล์ หักพวงมาลัยเลี้ยวขวาเมื่อเจอทางแยก ตรงไปอีกนิดก่อนจะชะงัก ตวัดสายตามองรถด้านหลังพอไม่เห็นว่ามีใครตามมาก็เหยียบเบรกจนมิดในเสี้ยววินาที

"Damn!" เขาสบถออกมาในลำคอ ยกมือเสยผมที่ตกลงมาปรกหน้าผากตัวเอง หัวใจเต้นแรงเพราะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกะทันหัน

คิดแล้วก็เข้าเกียร์จอด เปิดประตูรถลงไปอย่างรวดเร็ว พ้นความยาวหน้ารถไปก็เจอเด็กหนุ่มคนนึงนั่งหลับตาคิ้วขมวดอยู่ที่พื้น เอเชียถอนหายใจ ขยับเข้าไปใกล้แล้วทรุดเข่าลง

"เป็นอะไรไหม" อีกฝ่ายนิ่วหน้า นวดหัวเข่าตัวเองไปมา ดูแล้วน่าจะอายุ

น้อยกว่า ไม่มัธยมปลายก็เพิ่งขึ้นมหา'ลัย "เฮ้" เมื่อส่งเสียงเรียกอีกครั้ง คู่กรณีก็ลืมตามอง

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มสะท้อนกับไฟทาง หรี่ลงเล็กน้อยก่อนจะจ้องเขาเขม็ง "ขับรถยังไงอะคุณ ไฟทางม้าลายมันเขียวอยู่ไม่เห็นเหรอ"

เอเชียเลิกคิ้วขึ้น เงยหน้ามองแล้วก็เป็นจริงอย่างที่คนตรงหน้าว่า คนผิดคือเขาเอง "ขอโทษนะครับ ผมผิดเอง" ชายหนุ่มตอบกลับเสียงนิ่ง ลุกขึ้นแล้วส่งมือให้คนที่นั่งอยู่บนพื้น แต่เจ้าตัวกลับส่ายหน้าพลางขยับลุกเอง พอยืนเหมือนกันแล้วถึงได้รู้ว่าเขาสูงกว่าเป็นสิบเซ็นต์

"..." คนทำผิดเหลือบตามองเข่าที่มีเลือดซิบจากการหกล้มของผู้เสียหาย ก่อนจะล้วงเอากระเป๋าเงินขึ้นมาเปิด หยิบแบงก์พันออกมา ไม่ได้นับว่ากี่ใบแค่กะเอาจากสายตาแล้วส่งให้ "ค่าทำแผลครับ"

คนบาดเจ็บก้มลงมองเงิน ก่อนจะขมวดคิ้วแล้วมองมันสลับกับใบหน้าอีกฝ่าย "เข่าผมแค่ถลอก ไม่ได้กระดูกทิ่มออกมา"

"ฮะ?" เสียงติดจะหงุดหงิดเล็กน้อยทำให้เอเชียเผลอหลุดปาก

"เงินมันมากไปไง แล้วถึงจะน้อยผมก็ไม่เอา ไม่ได้เป็นไร"

"ก็ค่าทำแผล ค่าเสียหาย"

"ไม่มีอะไรเสียนอกจากเสียเวลา" เด็กหนุ่มถอนหายใจ "ต่อไปก็ขับรถระวังหน่อย แผลที่เข่านี่ล้างน้ำก็หาย"

แบบนั้นก็ได้เหรอ

เอเชียมองตามอีกฝ่ายที่เดินจากไปอย่างงุนงง ไม่เอาอะไรเลย แม้แต่คำขอโทษ?

เห็นเด็กหนุ่มตรงไปที่ร้านข้าวต้มโต้รุ่งตรงตึกแถวที่ห่างจากจุดที่เขายืนอยู่ประมาณสี่เมตร และไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ถึงได้ขึ้นรถขับไปจอดหน้าร้านที่ว่านั่น มองผ่านกระจกเข้าไปเห็นคนเมื่อครู่เริ่มถือถาดเสิร์ฟอาหารแล้ว เขาดับเครื่องและลงจากรถ

ผู้หญิงมีอายุที่ยืนอยู่หน้ากระทะดูแล้วน่าจะเป็นเจ้าของร้านหันมามองเขา สายตาบ่งบอกถึงความไม่เข้ากันของเครื่องแต่งกายเขากับสถานที่

แต่งตัวแบบนี้เข้าร้านข้าวต้มตึกแถวข้างทางอาจจะไม่แปลกเท่าไหร่ ถ้าเทียบกับเหตุผลที่เดินเข้ามา

เอเชียนั่งลงที่เก้าอี้พลาสติก วางแขนสองข้างลงบนโต๊ะสีเงินที่มีรอยบุบเล็กน้อย ก่อนจะสบตาเข้ากับเด็กเสิร์ฟที่มีแผลถลอกตรงเข่าข้างขวา

"อาซาน์รับแขกหน่อย" สำเนียงจีนดังลั่นร้าน เอเชียชะงักนิดหน่อย ไม่คุ้นกับบรรยากาศ

เจ้าของชื่อเดินมายืนข้างโต๊ะ ขมวดคิ้วมองแขกคนใหม่ "รับอะไรครับ"

"ชื่ออาซาน์?"

คนถูกถามถอนหายใจ "ชื่อซาน์ ปิญซาน์" ไม่รู้แกล้งกวนตีนหรือถามพาชื่อจริงกันแน่ ไม่เคยได้ยินคนจีนเรียกใครด้วยคำว่าอานำหน้าหรือไง

"ปิญซาน์..."

"รับอะไรครับ" ปิญซาน์ถามย้ำ จงใจไม่เอ่ยถึงเหตุผลที่อีกฝ่ายตามเขาเข้ามาในร้าน คนตรงหน้าอาจจะนึกคึกอยากกินข้าวต้มขึ้นมาหลังจากเกือบขับรถชนลูกจ้างร้านอย่างเขาก็ได้ ใครจะรู้

"อ่า..." คนไม่เคยเข้าร้านลักษณะนี้ครางเสียง กวาดตาไปรอบๆ ก่อนจะก้มมองเมนู

ปิญซาน์หรี่ตามองผู้ชายตัวสูงในเสื้อเชิ้ตผ้าเนื้อดีสีขาว สังเกตเขาในเวลาสั้นๆ ก่อนถอนหายใจ

หน้ายุ่งเชียว

"เลือกก่อนไหมครับ แล้วค่อยเรียกผมก็ได้"

เอเชียเงยหน้ามองอีกครั้ง "ทำงานที่นี่ทุกวันเลยเหรอ"

ปิญซาน์นิ่งไป รู้สึกสงสัยในคำถาม แต่สุดท้ายก็ยอมตอบ "เฉพาะวันธรรมดา"

"อืม..."

"ตกลงสั่งอะไรดีครับ"

"เอาอะไรก็ได้มาสี่อย่าง"

คนตัวเล็กเลิกคิ้วขึ้น อยากถามว่ากวนตีนจริงๆ ใช่ไหม แต่มีหัวคิดพอเลยไม่ได้พูดอย่างนั้นออกไป "อะไรก็ได้เลยเหรอ"

"อืออฮึ"

ก็อยากจะถามต่ออีกหรอกว่ามาคนเดียวสั่งสี่อย่างเนี่ยจะกินกี่คน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องของเขาอีกนั่นแหละ

"เอาข้าวต้มไหมครับ"

"อ่า...เอา"

"ข้าวขาวหรือใบเตย"

"อะไรก็ได้"

คิดอะไรเองไม่เป็นเลยเหรอวะ

"ครับ รอสักครู่"

ใช้เวลาไม่นานเมนูอาหารที่เด็กเสิร์ฟคิดเองจดเองก็มาเสิร์ฟ

"..."

"ยำกุนเชียง ผักบุ้งไฟแดง ผัดฉ่ารวมมิตร กุ้งแช่น้ำปลา แล้วก็ข้าวใบเตยครับ" ปิญชาน์ไล่บอกชื่ออาหารหลังจากวางทุกจานลงบนโต๊ะแล้ว คนไม่ได้สั่งเงยหน้ามองเขาสลับกับอาหารเต็มโต๊ะ ใบหน้านิ่งสนิทที่อ่านความคิดไม่ออกดูไร้อารมณ์เกินไป

เขารอจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายคงไม่พูดอะไร ถึงได้เดินหลบออกมารับแขกโต๊ะอื่นต่อ หันไปมองทิ้งท้ายอีกครั้ง เห็นคุณชายเขายังนั่งแข็งทื่อไม่ยอมจับช้อนแล้วก็นึกขัน

หวังว่าคงกินได้

ตลกชะมัด

ปิญชาน์ใช้ข้อนิ้วชี้ถูไปมาใต้จมูกตัวเองซ่อนรอยยิ้มตอนเห็นบางคนนั่งหน้าแดงปากแดง มือซ้ายจับแก้วน้ำไม่ห่าง เปิดน้ำไปสองขวดแล้ว และมีทีท่าว่าจะต้องเปิดขวดที่สาม กินเผ็ดไม่ได้ยังมีหน้ามาสั่งอะไรก็ได้อีก เลยกลายเป็นเหมือนเขาแกล้งอีกฝ่ายทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ

ก็เล่นเผ็ดทุกจานเลยนี่นะ

แต่ก็ไม่ใช่ความผิดเขาสักหน่อย

เอเชียดื่มน้ำเป็นแก้วที่เท่าไหร่แล้วไม่รู้ จากที่ตอนแรกกรึ่มๆ ก็กลายเป็นสร่างสนิท เขาใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ขมับ วางช้อนลงอยากยอมแพ้ ความจริงไม่ได้หิวตั้งแต่แรกแล้ว จากที่คิดว่าลองกินสักหน่อยก็คงไม่เป็นไร มาตอนนี้ลิ้นที่ไม่ค่อยได้เจอพริกหรือเครื่องเทศเผ็ดๆ ก็ชาหนึบ ปากเห่อร้อนเหมือนมีไฟเผาให้ไหม้

สุดท้ายอาหารทุกจานก็ถูกกินไปแค่จานละสองสามคำ ข้าวใบเตยถ้วยเล็กกลับเป็นอย่างเดียวที่หายไปเกือบครึ่ง ขนาดคิดจะใช้ข้าวดับความเผ็ด แต่ก็ไม่ได้ช่วยเท่าไหร่เลย

ปิญชาน์ที่นั่งมองอยู่เงียบๆ หลุดยิ้มออกมาจนได้ตอนที่คนปากแดงตรงนั้นส่งเสียงเรียก

"คิดเงินนะครับ" คนเด็กกว่าถาม หยิบสมุดจดที่เหน็บไว้ตรงเอวมาถือนับเลขในใจ "สามร้อยยี่สิบบาทครับ"

เอเชียใช้ผ้าเช็ดหน้าที่ถูกรีดจนเรียบและสอดไว้ในกระเป๋าเสื้ออย่างดีมาเช็ดปาก ล้วงเอากระเป๋าเงินขึ้นมาหยิบแบงก์ห้าร้อยส่งให้อีกฝ่ายก่อนจะลุกขึ้น คนที่เพิ่งรับเงินไปก็ตกใจใหญ่

"ไปไหนครับ"

"กลับ"

"ผมยังไม่ได้ทอนเงินเลย"

"ไม่ต้องทอน"

ได้ยินแบบนั้นแล้วปิญชาน์ก็ชะงัก ไม่ต้องทอนอะไรวะ สามร้อยยี่สิบให้มาห้าร้อย

"เดี๋ยว"

เอเชียหยุดเท้าที่กำลังจะก้าว หันไปสบตาคนรั้ง "ครับ"

"ทิปเยอะเกินไปแล้วครับ"

"ผมไม่เก็บเงินทอน"

"ฮะ?"

"เอาไปเถอะ" จบคำคนตัวสูงก็เดินตรงออกจากร้านทันที ไม่เปิดจังหวะ

ให้คนที่ยืนงงกับคำพูดเมื่อครู่ได้เอ่ยปากต่อคำ ปิญชาน์อ้าปากค้าง ทึ่งกับสิ่งที่ได้ยินจนไม่รู้จะอธิบายยังไง

คนบ้าอะไรไม่เก็บเงินทอนวะ!

✗✗✗✗✗✗

เอเชียติดกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายก่อนจะยัดชายเสื้อเข้าในกางเกงเอวต่ำสีขาวครีมที่ใส่บ่อย เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเขาเลยหยิบมาดู ข้อความแจ้งเตือนรูดบัตรเครดิตปรากฏบนหน้าจอ อ่านจำนวนเงินคร่าวๆ แล้วกดล็อกก่อนจะใส่ลงกระเป๋ากางเกง

เขาหยิบถุงเท้าที่จัดวางตามช่องสี่เหลี่ยมในลิ้นชักมาใส่ เดินลงไปด้านล่างเห็นรองเท้าผ้าใบสีขาววางอยู่ที่ตีนบันได อาหารเช้าถูกจัดเตรียมไว้รอที่ห้องกินข้าวทุกวันไม่ว่าเขาจะกินหรือไม่ ซึ่งวันนี้เอเชียใส่รองเท้าและไม่แม้แต่จะมองไปที่ห้องอาหาร

กินข้าวคนเดียวเป็นเรื่องปกติ แต่เขาจำไม่ได้แล้วว่าล่าสุดที่คิดว่าอาหารอร่อยคือมื้อไหน

หรืออาจจะเป็นเมื่อคืน?

ลูกชายคนเดียวของบ้านยิ้มมุมปาก เป็นสีหน้าที่แม่บ้านที่ยืนรอรับใช้อยู่ใกล้ๆ รู้สึกประหลาดใจ คุณชายน้อยของเธอยิ้มแบบนี้ก็เป็นด้วย ยิ้มได้ไม่นานเขาก็ส่ายหัว

ไม่ล่ะ

เผ็ดจนเจ็บลิ้นขนาดนั้น

รถสปอร์ตสีดำคุ้นตาขับผ่านประตูมหา'ลัยโดยมีสายตาของคนรอบข้างมองตามเหมือนเช่นทุกวัน ใครๆ ก็รู้ว่ารถคันนั้นใครเป็นคนขับ

เอเชีย รัตนพัฒน์พานิชกุล นักศึกษาปีสี่คณะบริหารฯ ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ลูกชายคนเดียวของตระกูลที่รวยติดอันดับประเทศ หน้าตาดีจนเป็นที่

จับตามอง แต่ทำยังไงก็ไม่คิดเข้าวงการ ไม่ยอมแม้แต่เป็นตัวแทนเดือนคณะไปชิงตำแหน่งที่รู้ดีอยู่แล้วว่าถ้ามีชื่อเขาในใบประกวดรางวัลชนะเลิศจะเป็นของใคร

"อ้าวเอเซีย" มาร์คยิ้มมุมปาก ยกมือทักทายเมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินเข้ามาใต้อาคารเรียน "เมื่อคืนกลับเร็วจังวะ หันมาอีกทีหายไปแล้ว"

เขาพยักหน้า "อืม อยากนอน"

หนุ่มผิวแทนหรี่ตาลง "เมื่อคืนโมมองมึงตาเป็นมัน นึกว่าจะหายกันไปสองคน ที่ไหนได้หันมาอีกทีมึงไม่อยู่ แต่โมนั่งหงุดหงิดที่เดิม"

"แล้วใครพากลับ"

"ไม่มีสิวะ" นรุจเอ่ยปาก "เขาจ้องแต่มึง"

แน่ล่ะ เลี้ยงอย่างดีไม่ต้องจ่ายสักบาท อยากได้อะไรก็แค่เอ่ยปาก ซ้ำยังได้ควงเจ้าชายของมหา'ลัย ยิ่งไปกว่านั้นเวลาเขาตกปากรับคำจะคบกับใครก็ไม่เคยคุยซ้อนสักครั้ง คุณสมบัติครบถ้วนที่ทำให้คนข้างกายกลายเป็นคนที่น่าอิจฉาที่สุด

แล้วใครจะไม่อยากเป็นคนของเอเซียบ้าง

"เออ วันก่อนกูเห็นน้องปันมานั่งรอมึงใต้ตึก" มาร์คพูดพลางยกแก้วกาแฟโลโก้เขียวขึ้นมาดูดอึกใหญ่ "ตั้งแต่เลิกก็ไม่ได้คุยเลยเหรอวะ"

"ไม่ได้คุย"

"เสียดาย น้องสวยจะตาย"

"อืม สวย" แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ยึดเอเซียไว้ได้ "แต่ไม่ได้รัก"

นรุจส่ายหน้า "ก็ไม่เห็นมึงจะรักเลยสักคนตั้งแต่คบมา" คงเป็นข้อเสียเพียงอย่างเดียวสำหรับการคบกับเขา

"ก็คิดว่าจะได้"

คบกับใครเขาก็คิดว่าจะรักได้ ถ้าคิดตั้งแต่แรกว่าจะไม่รักก็คงไม่คบ

แต่น่าเสียดายที่ไม่เกิดความรู้สึกนั้นขึ้นกับใครเลยเสียที...

"คืนนี้ไปไหนกันดีวะ" นรุจหนุ่มนักกีฬาประจำคณะพูดขึ้นระหว่างเดิน

ออกจากห้องเรียน ยืดสองแขนขึ้นบิดขี้เกียจ "พวกกิมชวนไป VIP"

มาร์คยิ้มร่า ส่ายคอไปมาอย่างอารมณ์ดี รายนี้ไม่เคยพลาดหรอกปาร์ตี้ ยิ่งถ้ามีเอเชียไปด้วยก็ยิ่งติดปีก "กูไปอยู่ละ เมื่อวานยังไม่สุดเลยว่ะ" ขนาดไม่สุดเลขบนบิลที่มาส่งบ้านเอเชียยังห้าหลักเลย "มึงไปปะเอเชีย"

"ดูก่อน อาจจะตามไป"

"อ้าว แล้วมึงไปไหน"

"นัดนาไว้"

"นา..." นรุจหยุดคิด "นาไหนวะ"

"ปีนา"

"ดาวนิเทศปีนี้?"

คนตัวสูงล้วงหากุญแจรถในกระเป๋ากางเกง "อืม"

"เชี่ย ไปคุยเมื่อไหร่" คนตัดสกินเฮดทำตาโตอย่างสนใจ "ไม่เห็นรู้เลย คนนี้อย่างเด็ด บึ้มสุดๆ"

"เออกูจำได้" มาร์คเสริม "พวกหลังห้องแม่งคลั่งฉิบหาย"

"ตอนประกวดนี่ผู้ชายจ้องกันตาแทบถลนอะ สุดท้ายก็โดนไอ้มหาเดือนสอยไปว่ะ"

คนที่ได้รับฉายามหาเดือนยิ้มมุมปาก ไม่รู้ว่าสาวน้อยคณะไหนเป็นคนเริ่มเรียกก่อน รู้มาว่าเพี้ยนจากมหาเมนของกลุ่มแฟนคลับนักร้องเกาหลีอะไรสักอย่าง ช่วงแรกเจ้าของฉายาก็ไม่ค่อยพอใจสักเท่าไหร่ แต่หลังๆ มาก็เห็นเฉยไป

ยิ่งยิ้มนิดๆ แบบนี้ยิ่งหล่อสะบัด เดือนตัวจริงปีนั้นคงอยากกัดลิ้นตายวันละหลายหน ไม่รู้จะรับตำแหน่งไปทำไมในเมื่อคนทั้งมหา'ลัยไม่เห็นหัวมัวแต่มากรี๊ดไอ้หน้าหล่อที่ไม่แม้แต่จะยอมลงประกวดเนี่ย

ท่าทางสบายๆ เหมือนกำลังอารมณ์ดีแบบนั้นทำให้เพื่อนในกลุ่มถามต่ออย่างทีเล่นทีจริง "ได้กันยัง"

"เพิ่งคุยกันเอง" เอเชียตอบกลับ หน้ายังนิ่งเหมือนเดิม

ไม่รู้ว่าเพราะไม่มีอารมณ์ร่วมกับอะไรสักอย่าง หรือเพราะเก็บความรู้สึก

เก่งกันแน่

"พนันเลยรุจ ภายในอาทิตย์นี้" มาร์คพูดขึ้น ทุบกำปั้นลงบนมือตัวเอง

"กูว่าวันนี้" คนถูกชวนพนันเอ่ยปากอย่างมั่นใจ

"ถามจริง?" มาร์คหัวเราะ "เร็วจัด"

"สถิติเท่าไหร่วะ เจอกันพักเที่ยง ตอนกลางคืนไปต่อร้านเหล้า เกือบได้กันกลางโต๊ะ"

"มึงจำผิดกับของตัวเองหรือเปล่าไอ้รุจ"

"เออว่ะ หรือจำผิดกับของมึง คุณเอเชียไม่ใช่คนประเจิดประเจ้อนี่หว่า"

คนที่เป็นหัวข้อพนันส่ายหัวเล็กน้อย หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเมื่อมันสั่นเตือน จ้องอยู่ไม่นานก็เก็บใส่กระเป๋าตามเดิม "ไปแล้วนะ"

นรุจเลิกคิ้ว "สาวเรียกแล้วเหรอ"

"อืม"

"ฮั่นแน่ะ ยังไงถ้าได้วันนี้อย่าลืมบอกพวกกูด้วยนะ"

"ไร้สาระน่า"

มาร์คหัวเราะ "เออ ยังไงบอก ถ้าไปก็เจอที่ร้าน"

"เดี๋ยวไลน์ไป"

ทั้งสามคนพยักหน้าให้กัน เอเชียเดินแยกออกมาแล้วตรงไปที่รถ

'นาเลิกแล้ว เจอกันหน้าตึกนะคะ'

เพื่อจะขับไปหาเจ้าของข้อความที่ส่งมาเมื่อครู่

Chapter 2

Money talks

บนโลกนี้มีหลายภาษา แต่ภาษาที่เสียงดังที่สุดคือ 'Money talks'

"นาขอไปดูรองเท้าอีกอย่างได้ไหมคะ" เสียงหวานเอ่ยออดอ้อนอยู่ข้างกาย

เอเชียละสายตาจากกระเป๋าหนังในตู้กระจกมามองสาวสวยผมยาวที่เกี่ยวแขนเขาไว้แน่น แขนข้างนึงของเธอมีถุงกระดาษยี่ห้อดังคล้องอยู่เต็ม พอๆ กับมืออีกข้างของเขา

"ครับ"

เธอยิ้มรับอย่างพึงใจ พาเขาเดินตรงไปที่ร้านรองเท้าแบรนด์เนมราคาแพง ส่งยิ้มอีกครั้งตอนเอเชียเดินไปนั่งรอที่เก้าอี้ตรงกลาง เธอลากรองเท้าส้นสูงสีแดงไปทั่วร้าน ตาเป็นประกายตอนเห็นของถูกใจ

เอเชียมองตามก่อนจะคิดถึงคำที่วิลล์ สมิธเคยพูดไว้

'มีคนมากมายใช้เงินที่พวกเขาไม่ได้หาเอง ซื้อสิ่งที่พวกเขาไม่ได้ต้องการเพื่อไปอวดคนที่พวกเขาไม่ได้ชอบ...'

แต่ก็นะ เอเชียยักไหล่ ล้วงหยิบบัตรเครดิตสักใบในกระเป๋าขึ้นมารอ

เงินที่เขาใช้อยู่ตอนนี้ก็ไม่ใช่เงินที่เขาหาเหมือนกัน

"เอเชียคะ" เจ้าของลอนผมสีน้ำตาลอ่อนเรียกเสียงใส หันไปยิ้มละมุนแล้วชูรองเท้าส้นสูงสีขาวกับสีครีมอย่างละข้างขึ้นโชว์ "สีไหนดีคะ"

คนถูกถามเลิกคิ้วขึ้นนิด พยายามมองความแตกต่างระหว่างสองสีซึ่งคง

น้อยมาก เลยทำให้แสงในร้านกลบจนมองแทบไม่ออก "อ่า..." เขาครางเสียง

พนักงานสาวที่ยืนประสานมือไว้ด้านหน้าอยู่ไม่ไกลอมยิ้มมองเอเชียตาไม่กะพริบ ตั้งแต่เข้ามาคนในร้านก็ละสายตาไม่ได้ หน้าตาหล่อจัด ตัวสูงหุ่นดี กลิ่นก็หอมจนใครๆ เหลียวหลัง

แล้วยิ่งตอนเขาเอ่ยปากตอบแฟนสาวก็ทำเอาอยากจะละลายลงไปที่พื้น

"เอาทั้งสองสีนั่นแหละครับ สวยทั้งคู่เลย"

ช่างเป็นผู้หญิงที่โชคดีอะไรขนาดนี้นะ

เอเชียขับรถมาจอดที่ใต้คอนโดฯ ของหญิงสาว เขาเปลี่ยนเกียร์ ถอนเท้าจากเบรกแล้วหันไปหาเธอ "ขึ้นห้องดีๆ นะครับ"

"เอ๋?" เธอเลิกคิ้ว "เอเชียไม่ขึ้นไปข้างบนก่อนเหรอคะ นาถือของไม่ไหวแน่เลย"

เขาเหลือบตามองถุงช็อปปิ้งที่วางแน่นอยู่บนเบาะหลัง "อ่า..."

"ขึ้นไปก่อนเถอะนะคะ นั่งพักสักหน่อย นามีชาอังกฤษรสชาติดีเต็มเลย เพิ่งได้มาเมื่ออาทิตย์ก่อน"

เขาสบตาเธอ เข้าใจความนัยที่ส่งผ่านมา

"ครับ"

ไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ

เอเชียเดินเข้ามาในห้องชุดที่ตกแต่งด้วยสีขาวและแดงตามสไตล์ผู้หญิง แต่งตัวจัด ขวามือเป็นตู้ Built-in ขนาดใหญ่ วางรองเท้าส้นสูงและกระเป๋าเป็นระเบียบ คงเป็นไฮไลต์ที่น่าสนใจเวลาเพื่อนมาเที่ยวห้อง รับรองว่าผู้หญิงจะต้องตาวาวเมื่อได้เห็น

'สุดยอด'

'มีแต่รุ่นที่ฉันอยากได้'

'ตัวนี้นี่แพงมากเลยนะ'

เจ้าของมันคงยืดได้กับคำพูดพวกนี้

"ชั้นสวยไหมคะ" บีนาเอ่ยปาก เดินเข้ามาใกล้แล้วเอื้อมมือไปเปิดไฟในตู้ ส่องลงมาที่กระเป๋าหนังมันเงากับรองเท้าส้นเข็มสูงหลายนิ้ว "นาจ้างคนมาทำให้เป็นพิเศษเลย"

"สวยดีครับ"

"เดี๋ยวจะเอารองเท้ากับกระเป๋าที่เอเชียซื้อให้วันนี้วางตรงกลางเลยว่างไว้รอชิ้นพิเศษเลยนะคะ"

เอเชียยิ้ม

"ครับ"

แม้ว่าเขาจะไม่รู้สึกว่ามันทำให้ตัวเองกลายเป็นคนพิเศษขึ้นมาตรงไหน

หากการให้ความสำคัญกับสิ่งของหรือเงินทองที่เขาหยิบยื่นให้นับเป็นการแสดงออกว่าเขาเป็นคนพิเศษแล้วล่ะก็

เขาคงเป็นคนพิเศษสำหรับใครหลายคนเลยทีเดียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)